

neîncetat. Treisprezece găște zburau în jurul lor, gâgâind de zor și fluturând din aripi. Într-un târziu, izbuti să se dezmeticească un pic și se gândi că ar fi bine să afle încotro se îndreptau. Dar nu îndrăznea să se uite în jos, de teamă să nu-l ia din nou amețeala.

Gâștele zburau destul de jos, căci noul lor tovarăș de drum nu era obișnuit cu aerul tare de sus. Și, tot de dragul lui, zburau mai încet decât de obicei.

Până la urmă, băiatul își luă inima în dinți și aruncă o privire spre pământ. Și ce văzu îi păru o uriașă bucată de pânză cadrilată, cu mii de pătrate mai mici și mai mari. Pretutindeni numai unghiuri și colțuri, nimic strâmb, nimic rotund sau arcuit.

— Ce-i pânza aia mare, cu pătrățele? murmură el mai mult pentru sine, dar, spre mirarea lui, găștele îi răspunseră:

— Pajiști și ogoare! Pajiști și ogoare!

Înțelese atunci că zbura deasupra șesurilor din Skåne¹. Pătrățelele de un verde palid erau lanurile de secară, însămânțate de cu toamnă, care se păstraseră

¹ Skåne este una dintre cele douăzeci și cinci de unități administrativ-teritoriale ale Suediei. Face parte din regiunea sudică a țării, denumită Götaland, împreună cu Blekinge, Bohuslän, Dalsland, Halland, Småland, Västergötland, Östergötland, Gotland și Öland.

verzi sub plapuma de nea. Cele galben-cenușii erau miriști, cele ruginii – pajiștile de trifoi după cosit, iar cele negre erau țarine cu sfeclă sau ogoare arate. Pătrățelele închise la culoare și cenușii pe mijloc erau gospodării, de bună seamă, iar cele de un verde viu erau livezile ce înmuguriseră.

Pe băiat îl pufni râsul văzând cât de... pătrate erau toate. Auzindu-l cum hohotește, găștele îl mustrară:

— Pământ bun și roditor! Pământ bun și roditor!

Însă Nils se potolise deja. „Bine că-ți arde de răs, tocmai ție, n-ai zice că te-a lovit cea mai mare nenorocire ce i se poate întâmpla unui om!“ se dojeni singur.

Dar nu trecu mult și izbucni din nou în răs. Îi plăcuse întotdeauna să călărească iute ca vântul, dar cu asemenea repeziciune ca pe gâtul gânsacului nu mai fusese el purtat niciodată. Și nici prin cap nu-i trecuse vreodată că văzduhul era așa de limpede și proaspăt acolo, sus, și că din glia reavănă se ridicau miresme atât de plăcute de pământ și rășină. De neînchipuit ca o făptură omenească să se înalțe atât de sus! Simțea că zboară departe de toate grijile și supărările de pe lume.

Gâscanul de casă era tare mândru și bucuros că plutea peste câmpiile din Skåne laolaltă cu găștele sălbătice. Spre după-amiază însă începu să obosească și rămase în urma celorlalte cu câteva bătăi bune

de aripi. Atunci găștele din coadă strigară către cea care zbura în frunte și călăuzea întregul stol:

— Akka! Akka din Kebnekaise! Gâscanul alb a rămas în urmă!

— Spuneți-i că-i mai bine să zboare iute decât încet! răspunse gâsca dând din aripi mai departe, la fel de strașnic.

Și atunci gâscanul nostru se strădui să zboare mai repede, dar era din ce în ce mai istovit și, în cele din urmă, începu să coboare.

— Akka! Akka din Kebnekaise, gânsacul cel alb se prăbușește!

— Cine nu se poate ține de stol acasă să se întoarcă! strigă Akka, fără să încetinească o clipă măcar.

„Aha, vasăzică așa stă treaba!“, se dumiri gâscanul. Gâștele sălbatice îl ademeniseră doar în glumă să plece de acasă și n-aveau de gând să-l ia cu ele în Laponia. Și atunci cum să le dovedească hoinarelor ăstora sălbatice că și un gâscan de curte era de ispravă? Cel mai tare îl necăjea că avusese ghinionul să dea taman peste Akka din Kebnekaise. Gâscan de curte neumblat prin lume cum era el, și tot auzise de călăuza bătrână. Avea mai bine de o sută de ani și se bucura de mult respect pretutindeni. Nimic nu disprețuiau mai mult pe lume Akka și stolul ei decât găștele de curte. Gâscanul voia din tot sufletul

să-i arate că era la fel de destoinic precum suratele sălbatice.

Deodată, prichindelul pe care-l ducea în spate spuse:

— Dragă găscane Martin, vezi bine că unul ca tine, care n-a zburat în viața lui, n-o să fie în stare să se țină de cârd până acolo, departe, în Laponia! Mai bine faci calea-ntoarsă decât să mergi spre pierzanie!

Așadar nici năpârstocul ăsta nu credea că un găscan de casă poate face față unei asemenea călătorii? Nimeni nu-i era mai nesuferit găscanului decât odrasla stăpânilor, așa că, auzind spusele băiatului, mai tare se îndârji.

— O vorbă de mai scoți, te-arunc de nu te vezi! Îl repezi pasărea care, de supărare, parcă prinsese puteri noi și dădea acum din aripi în rând cu găștele sălbatice.

Înserarea se lăsa repede, așa că stolul coborî pe pământ. Până să se dezmeticească băiatul și găscanul, se treziră pe malul lacului Vombsjö.

Lacul cel mare era îmbrăcat în strai de gheață, plin de găuri și crăpături și, de jur-împrejurul ghețurilor, se întindea un brâu de apă neagră și strălucitoare. Găștele poposiră lângă un pâlț de pini cu petice de zăpadă înghețată, sub crengile urgisite de iarnă.